

3) Zarzut trzeci: naruszenie zasady pewności prawa

- Strona skarżąca, deklarując wielkość swojego przedsiębiorstwa jako małego, działała w niezawinionym mylnym przekonaniu co do prawidłowej kwalifikacji rozmiaru spółki. Zgodnie z informacją zawartą na stronie internetowej Krajowego Centrum informacyjnego ds. REACH w zakładce „opłaty” wielkość przedsiębiorstwa definiuje krajowa ustawa o swobodzie działalności gospodarczej. W myśl tej ustawy przy określaniu wielkości przedsiębiorstwa nie uwzględnia się jego struktury udziałowej, natomiast kryterium stanowią ilość zatrudnionych pracowników oraz roczny obrót netto, które to dane strona skarżąca wzięła pod uwagę. Obowiązek uwzględnienia przy określaniu wielkości przedsiębiorstwa rekomendacji Komisji z dnia 6 maja 2003 r. (2003/361/WE) nie został w sposób prawidłowy przekazany zainteresowanym. Ponadto ECHA nie informowała przedsiębiorstw o wysokości należności administracyjnych, które grożą za nieprawidłową kwalifikację wielkości przedsiębiorstwa, naruszając w ten sposób zasadę pewności prawa.

4) Zarzut czwarty: nadużycie władzy

- Strona pozwana dopuściła się nadużycia władzy, ustalając w decyzji MB/D/29/2010 rażąco wygórowane stawki opłat, a także przyznając sobie bardzo szerokie kompetencje w postaci możliwości zastosowania wszelkich środków ochrony prawnej w egzekwowaniu należności oraz niemożność uniknięcia tej opłaty. Kompetencji tych nie może uzasadniać treść art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008. Nałożenie opłaty administracyjnej ma w rzeczywistości inny cel niż zadeklarowany w motywie 2 rozporządzenia nr 340/2008 (pokrycie kosztu usługi ECHA) i nie jest ekwiwalentne w stosunku do nakładu pracy strony skarżącej, lecz stanowi nieuprawnioną karę grzywny nałożoną na stronę skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2012 r. — Nissan Jidosha przeciwko OHIM (CVTC)

(Sprawa T-572/12)

(2013/C 79/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nissan Jidosha KK (Jokohama, Japonia) (przedstawiciele: B. Brandreth, barrister, i adwokat D. Cañadas Arcas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 6 września 2012 r. (sprawa R 2469/2011-1);
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Izbą Odwoławczą i Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „CVTC” dla towarów z klas 7, 9 i 12

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie przedłużenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 50 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2012 r. — NIOC i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-577/12)

(2013/C 79/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: National Iranian Oil Company PTE Ltd (NIOC) (Singapur, Singapur); National Iranian Oil Company International Affairs Ltd (NIOC International Affairs) (Londyn, Zjednoczone Królestwo); Iran Fuel Conservation Organization (IFCO) (Teheran, Iran); Karoon Oil & Gas Production Co. (Ahwaz, Iran); Petroleum Engineering & Development Co. (PEDEC) (Teheran, Iran); Khazar Exploration and Production Co. (KEPCO) (Teheran, Iran); National Iranian Drilling Co. (NIDC) (Ahwaz, Iran); South Zagros Oil & Gas Production Co. (Shiraz, Iran); Maroun Oil & Gas Co. (Ahwaz, Iran); Masjed-Soleyman Oil & Gas Co. (MOGC) (Khouzestan, Iran); Gachsaran Oil & Gas Co. (Ahmad, Iran); Aghajari Oil & Gas Production Co. (AOGPC) (Omidieh, Iran); Arvandan Oil & Gas Co. (AOGC) (Khoramshar, Iran); West Oil & Gas Production Co. (Kermanshah, Iran); East Oil & Gas Production Co. (EOGPC) (Mashhad, Iran); Iranian Oil Terminals Co. (IOTC) (Teheran, Iran); Pars Special Economic Energy Zone (PSEEZ) (Boushehr, Iran) i Iran Liquefied Natural Gas Co. (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat J.-M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r., w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dotyczący ona skarżących;
- stwierdzenie, że rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. nie ma do nich zastosowania;
- stwierdzenie, że decyzja 2012/635/WPZiB nie ma do nich zastosowania;
- obciążenie Rady kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy braku uzasadnienia i naruszenia art. 296 TFUE, ponieważ rozporządzenie wykonawcze, dokonujące wpisania nazw skarżących do wykazu osób i podmiotów objętych sankcjami, nie wskazuje wyraźnie podstawy prawnej, na której zostało przyjęte.
- 2) Zarzut drugi dotyczy braku podstawy prawnej, ponieważ podstawą prawną przyjęcia rozporządzenia wykonawczego nr 945/2012 ⁽¹⁾ jest rozporządzenie nr 267/2012 ⁽²⁾, które należy uznać za niemające zastosowania do skarżących, ponieważ, po pierwsze, zostało ono przyjęte z naruszeniem art. 296 TFUE i art. 215 TFUE i, po drugie, jego art. 23 ust. 2 lit. d), stanowiący podstawę prawną dla wpisu skarżących do wykazu stanowiącego załącznik IX do rozporządzenia nr 267/2012, narusza traktaty i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 3) Zarzuty trzeci, czwarty, piąty i szósty, powołane w uzasadnieniu twierdzenia co do nieważności wpisu skarżących do wykazu stanowiącego załącznik IX do rozporządzenia nr 267/2012 i załącznik do decyzji 2012/635/WPZiB ⁽³⁾, dotyczą i) naruszenia prawa, ii) błędu w ustaleniach okoliczności faktycznych, iii) faktu, że wpis ten narusza prawo do obrony, prawo do rzetelnej administracji i skutecznej ochrony sądowej oraz iv) faktu, że wpis ten jest niezgodny z zasadą proporcjonalności.
- 4) Zarzut siódmy dotyczy braku zastosowania do skarżących art. 1 pkt 8) decyzji 2012/635/WPZiB, który stanowi podstawę prawną dla wpisania ich do wykazu osób i

podmiotów objętych środkami ograniczającymi, ponieważ przepis ten jest niezgodny z traktatami, Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i zasadą proporcjonalności.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 16)
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1)
- (³) Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r., zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58)

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2012 r. — NIOC przeciwko Radzie

(Sprawa T-578/12)

(2013/C 79/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: National Iran Oil Co. (NIOC) (Teheran, Iran)
(przedstawiciel: adwokat J.-M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r., w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dotyczący ona skarżących;
- stwierdzenie, że rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. nie ma do niej zastosowania;
- stwierdzenie, że decyzja 2012/635/WPZiB nie ma do niej zastosowania;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów zasadniczo identycznych z zarzutami podniesionymi w sprawie T-577/12 NIOC i in. przeciwko Radzie, względnie do nich podobnych.